

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska - Motyka
Protokolant:	sekretarka Teresa Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy (...) Sp. z o. o.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe

na skutek odwołania (...) Sp. z o. o.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 4 czerwca 2018 r. znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) i stwierdza, że w roku składkowym, obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. stopa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek (...) Sp. z o. o. wynosi 1,44 % podstawy jej wymiaru,

II. zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) i stwierdza, że w roku składkowym, obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2014 r. stopa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek (...) Sp. z o. o. wynosi 2,02 % podstawy jej wymiaru,

III. zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) i stwierdza, że w roku składkowym, obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. stopa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek (...) Sp. z o. o. wynosi 1,77 % podstawy jej wymiaru,

IV. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Beata Łożyńska - Motyka

Sygn. akt: IV U 1024/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzjami z dnia 4 czerwca 2018 r., znak: (...), na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) oraz art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.), stwierdził stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek (...) S.A., obejmującą:

- decyzją nr (...), okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r., wynoszącą 1,80 % podstawy wymiaru,
- decyzją nr (...), okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2014 r., wynoszącą 2,53 % podstawy wymiaru,
- decyzją nr (...), okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r., wynoszącą 2,53% podstawy wymiaru.

W uzasadnieniu wydanych decyzji organ rentowy wyjaśnił, że płatnik składek (...) S.A., w protokole powypadkowym Nr (...) z dnia 11 lutego 2011 r., dotyczącym wypadku przy pracy pracownicy N. P. zaistniałym w dniu 26 stycznia 2011 r., uznał go za wypadek ciężki, podobnie jak Państwowa Inspekcja Pracy (PIP) w dokumentacji z przeprowadzonej kontroli. Następnie w protokole powypadkowym Nr (...) z dnia 2 lutego 2017 r. płatnik uznał ten wypadek za indywidualny. Zdaniem ZUS korekta dokonana przez płatnika w tym zakresie była całkowicie nieuprawniona. Zmiana kwalifikacji wypadku przy pracy N. P. z dnia 26 stycznia 2011 r. nie znajduje bowiem odzwierciedlenia w sporządzonym i zatwierdzonym na tę okoliczność protokole powypadkowym, który zgodnie z obowiązującymi przepisami stanowi wyraz stanowiska pracodawcy w zakresie prawidłowości ustaleń zespołu powypadkowego.

Powyższy stan rzeczy wymagał ustalenia przez organ rentowy prawidłowej wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek za poszczególne okresy rozliczeniowe, co ZUS uczynił, wydając w dniu 4 czerwca 2018 r. trzy kolejne decyzje nr (...) w tym zakresie.

Od powyższych decyzji odwołania (tożsame w treści) złożył płatnik składek (...) S.A. Skarżący, wskazując na naruszenie szczegółowo wymienionych przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisów k.p.c., domagał się ich zmiany przez uznanie wniesionej przez płatnika korekty dokumentów ZUS IWA za 2011 r. i ustalenie, że stopa procentowa składki wypadkowej za sporne okresy rozliczeniowe powinna wynosić 1,44% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu stanowiska, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, argumentował że wbrew ocenie ZUS powołany zespół powypadkowy jest jedynym podmiotem mogącym dokonywać zmian kwalifikacji wypadku przy pracy. W niniejszej sprawie zespół powypadkowy płatnika dokonał zmiany kwalifikacji wypadku, mając pewność, że poszkodowana odzyskała pełną sprawność do pracy na stanowisku, na którym była zatrudniona przed wypadkiem. Zespół ten w świetle stanowiska Sądu Najwyższego ma obowiązek dokonać ustaleń w przypadku wystąpienia dodatkowych okoliczności, tak by protokół powypadkowy odzwierciedlał stan faktyczny. W konsekwencji ZUS powinien uznać złożoną przez płatnika 3 lutego 2017 r. korektę ZUS IWA za 2011 r., ponieważ w związku ze skutecznym powrotem do zdrowia poszkodowanej i uzyskaniem zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy na dotychczasowym stanowisku, zaszła konieczność dokonania niezbędnej w tym przypadku zmiany kwalifikacji wypadku - z ciężkiego - na indywidualny. Pełnomocnik odwołującego wniósł też o połączenie spraw do łącznego rozpoznania w trybie art. 219 k.p.c.

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie, zaś argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji uczynił treścią odpowiedzi na odwołania. Zakład powtórzył, że w obecnym stanie prawnym brak jest możliwości zmiany treści protokołu powypadkowego po zakończonej procedurze i zatwierdzeniu go przez pracodawcę, a w szczególności zmiany kwalifikacji prawnej danego zdarzenia – z ciężkiego wypadku na inny powodujący czasową niezdolność do pracy, z uwagi na późniejszą poprawę stanu zdrowia poszkodowanego pracownika. W konkluzji Zakład dodał, że kwalifikacja wypadku w późniejszym okresie nie została zakwestionowana ani zmieniona przez PIP.

Zarządzeniem z dnia 10 października 2018 r. Sąd połączył sprawy IV U 1024/18 ze sprawą IV U 1025/18 oraz IV U 1026/18 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i dalszego ich prowadzenia pod sygnaturą IV U 1024/18.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek (...) S.A. w P. prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do KRS o numerze: (...) w zakresie produkcji sklejek ogólnego przeznaczenia.

W dniu 26 stycznia 2011 r. pracownica płatnika, N. P. (później P.), ur. (...), zatrudniona na stanowisku zaprawiacza wad drewna, uległa wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznała amputacji urazowej paliczka dalszego kciuka prawego.

W sporządzonym w dniu 11 lutego 2011 r. protokole powypadkowym Nr (...)r., komisja powypadkowa pracodawcy ustaliła przebieg i przyczynę tego zdarzenia, kwalifikując je jako wypadek przy pracy indywidualny, ciężki.

W następstwie powyższego wypadku pracownica stała się niezdolna do pracy. Od 26 stycznia 2011 r. do 26 lipca 2011 r. przebywała na zasiłku chorobowym wypadkowym. W tym okresie to jest od 26 stycznia 2011 r. do 2 lutego 2011 r. była hospitalizowana w Oddziale (...) (...) Szpitala (...) w P.

Następnie w dniu 5 lipca 2011 r. N. P. złożyła wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 6 września 2011 r. stwierdzono, że jest niezdolna do pracy. Na tej podstawie przyznano jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 27 lipca 2011 r. do dnia 25 sierpnia 2011 r.

W związku z doznany urazem poszkodowana wystąpiła także do ZUS w listopadzie 2011 r. z wnioskiem o ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu i wypłatę świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego. Wówczas lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 8 grudnia 2011 r. ustalił 10% stałego uszczerbek na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy z dnia 26 stycznia 2011 r. Na tej podstawie decyzją z dnia 29 grudnia 2011 r. ZUS przyznał N. P. jednorazowe odszkodowanie pieniężne.

W dniu 2 lutego 2017 r. płatnik składek dokonał korekty w sporządzonym w dniu 11 lutego 2011 r. protokole powypadkowym Nr (...) r. Zespół powypadkowy pracodawcy zmienił dotychczasowy zapis w punkcie 8 tego protokołu i stwierdził, że wymienione w dniu 26 stycznia 2011 r. zdarzenie jest wypadkiem indywidualnym, a nie wypadkiem ciężkim. Kserokopię powyższego protokołu (...) S.A. w P. przesłała do ZUS w dniu 15 lutego 2017 r.

Organ rentowy podjął w tym zakresie postępowanie wyjaśniające i otrzymał informację z PIP Oddział w E., że podmiot ten przeprowadził w dniach 17-18 oraz 21, 22 i 24 lutego 2011 r. kontrolę w fabryce, której celem było badanie okoliczności i przyczyn ciężkiego wypadku przy pracy N. P.. W jej wyniku nie stwierdzono nieprawidłowości w zakresie sporządzenia dokumentacji powypadkowej.

Na tej podstawie organ rentowy pismem z dnia 11 kwietnia 2018 r. wystąpił do (...) S.A. z prośbą o złożenie korekty dokumentu ZUS IWA za 2011 r. i wykazanie w nim zdarzenia z dnia 26 stycznia 2011 r. jako ciężkiego wypadku przy pracy.

W odpowiedzi płatnik w piśmie z dnia 23 kwietnia 2018 r. wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy przez ZUS. Argumentował, że korekta protokołu wypadkowego polegająca na zmianie kwalifikacji wypadku przy pracy N. P. z ciężkiego na wypadek inny, powodujący czasową niezdolność do pracy wynika z tego, że po pomyślnym leczeniu powypadkowym poszkodowana odzyskała zdolność do pracy na dotychczasowym stanowisku i jest nadal pracownikiem (...). Wyjaśnił, że to właśnie pracodawca może we własnym zakresie zmienić lub dokonać korekt informacji zawartych w protokole powypadkowym, które są niezgodne ze stanem faktycznym a jednocześnie mogą mieć wpływ na wymiar składek opłacanych na pracownicze ubezpieczenie wypadkowe.

Organ rentowy odpowiadając na powyższe w piśmie z dnia 27 kwietnia oraz 8 maja 2018 r. wskazał, że w przekazanej informacji ZUS IWA za 2011 r. zostały stwierdzone nieprawidłowości, które ZUS skorygował ustalając właściwą stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości: 1,80% podstawy jej wymiaru w okresie rozliczeniowym

od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r., 2,53% podstawy wymiaru w okresie od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2014 r., oraz w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r.

Płatnik (...) w piśmie z dnia 9 maja 2018 r. ponownie zwrócił się do ZUS o uwzględnienie korekty protokołu wypadkowego w zakresie zmiany kwalifikacji wypadku przy pracy N. P. z wypadku ciężkiego na inny powodujący czasową niezdolność do pracy.

W odpowiedzi organ rentowy w dniu 4 czerwca 2018 r. wydał zaskarżone decyzje ustalając wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w poszczególnych okresach rozliczeniowych.

(dowód: akta ZUS: plik-I–IV oraz plik akt orzeczniczych, w tym: protokół powypadkowy z dnia 11 lutego 2011 r. – 5-6, plik –I, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 8 grudnia 2011 r. – k-13, plik- II, decyzja o przyznaniu jednorazowego odszkodowania w tytułu wypadku przy pracy – k- 14, plik-II, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 6 września 2011 r. –k -9 akt orzeczniczych, skorygowany w dniu 2 lutego 2017 r. protokół powypadkowy Nr 003/2011 r. z dnia 11 lutego 2011 r. – k – 67-68, plik-III, informacja z PIP Oddział w E. wraz z dokumentacją– k -62 oraz k – 42-60, plik-III, pismo ZUS z dnia 11 kwietnia 2018 r. – k -36, plik-III, pismo płatnika z dnia 23 kwietnia 2018 r. – k 23, plik-III, pisma ZUS z dnia 27 kwietnia 2018 r. i 8 maja 2018 r. – k- 20- 21, -plik –III, pismo płatnika z dnia 9 maja 2018 r. – k – 13, plik-III, zaskarżone decyzje – k -10, 11 i 12, plik-III, wpis do KRS – k – 18-20 akt sprawy ,dokumentacja dotycząca wypadku –k – 34 akt sprawy, akta osobowe N. P. – k -116 akt sprawy).

W dniu 24 września 2018 r. nastąpiło przekształcenie spółki (...) S.A. w spółkę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Powyższa zmiana formy prawnej nie ma wpływu na kontynuację dotychczasowej działalności prowadzonej przez spółkę (pismo spółki –wraz z pismem do KRS - k – 94 i 95 akt sprawy).

Pozwany w drodze nałożonego zobowiązania sądowego ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek w sytuacji uznania, że wypadek N. P. nie był wypadkiem ciężkim:

- w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. - 1,44 %% podstawy wymiaru,

- w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2014 r. – 2,02% podstawy wymiaru,

- w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. – 1,77% podstawy wymiaru.

(pismo ZUS z dnia 24 października 2018 r. wraz z załącznikami– k -105-113 akt sprawy.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania zasługiwały na uwzględnienie.

Spór między stronami dotyczył prawidłowości ustalenia przez ZUS stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej płatnika składek (...) S.A. (od 24 września 2018 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), obejmującej poszczególne okresy rozliczeniowe wymienione w kolejno wydanych trzech decyzjach z dnia 4 czerwca 2018 r.

Odwołujący jako płatnik składek domagał zmiany zaskarżonych decyzji argumentując, że korekta protokołu powypadkowego z Nr(...) r. z dnia 11 lutego 2011 r. wynika z faktu, iż poszkodowana pracownica N. P. po pomyślnym leczeniu powypadkowym odzyskała zdolność do pracy i jest nadal zatrudniona u dotychczasowego pracodawcy, co uzasadnia zmianę powyższego zdarzenia, pierwotnie uznanego za wypadek ciężki - na wypadek indywidualny powodujący czasową niezdolność do pracy. Wskazywał, że obecna pragmatyka i stanowisko Sądu Najwyższego pozwala na zmiany protokołu powypadkowego przez zespół powypadkowy, który ma obowiązek dokonać ustaleń w

przypadku wystąpienia dodatkowych okoliczności, tak by protokół powypadkowy odzwierciedlał stan faktyczny. W ten sposób zmiana protokołu ma istotny wpływ na rozmiar obciążeń składkowych na pracownicze ubezpieczenie wypadkowe.

Pozwany niezmiennie stał na stanowisku, że nie ma podstaw do takiej korekty, albowiem nie znajduje to odzwierciedlenia w sporządzonym i zatwierdzonym na tę okoliczność protokole powypadkowym, który zgodnie z obowiązującymi przepisami stanowi wyraz stanowiska pracodawcy w zakresie prawidłowości ustaleń zespołu powypadkowego, a ponadto kwalifikacja tego wypadku nie została w późniejszym czasie zakwestionowana ani zmieniona przez Państwową Inspekcję Pracy, która po wypadku przeprowadziła kontrolę u tego pracodawcy.

Przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. 2018.1376 ze zm., dalej ustawa wypadkowa) regulują obszerną problematykę zasad trybu przyznawania oraz wypłaty świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 5 cyt. ustawy, za ciężki wypadek przy pracy uważa się wypadek, w wyniku którego nastąpiło ciężkie uszkodzenie ciała, takie jak: utrata wzroku, słuchu, mowy, zdolności rozrodczej lub inne uszkodzenie ciała albo rozstrój zdrowia, naruszające podstawowe funkcje organizmu, a także choroba nieuleczalna lub zagrażająca życiu, trwała choroba psychiczna, całkowita lub częściowa niezdolność do pracy w zawodzie albo trwałe, istotne zeszpecenie lub zniekształcenie ciała (ust.5).

Za zbiorowy wypadek przy pracy uważa się wypadek, któremu w wyniku tego samego zdarzenia uległy co najmniej dwie osoby (art. 3 ust.6 cyt. ustawy).

W literaturze podkreśla się, że sformułowanie „ciężkie uszkodzenie ciała” z przepisu art. 3 ust. 5 ustawy wypadkowej pozostaje zbieżne z pojęciem „ciężkiego uszczerbku na zdrowiu” użytym w przepisie art. 156 § 1 kodeksu karnego. Oznacza to, że przez ciężkie uszkodzenie ciała w postaci utraty wzroku, słuchu, mowy lub zdolności rozrodczej **można rozumieć ciężkie kalectwo, czyli naruszenie normalnej struktury tkanki przez spowodowanie utraty lub trwałego uszkodzenia narządu bądź narządów ciała**. Zwraca się uwagę, że kalectwo polega zarówno na utracie danego narządu, a także na znacznym ograniczeniu funkcji ważnego narządu, co w sposób istotny utrudnia lub uniemożliwia dotkniętej nim osobie normalne życie.

Z kolei zasady różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków omawiają przepisy art. 27-36 cyt. ustawy.

W myśl art. 28 ust. 2 ustawy, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych ustala Zakład jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek,

W świetle wskazanych przepisów oraz poczynionych rozważań, w ocenie Sądu Okręgowego, zaskarżone decyzje podlegały zmianie.

Punktem wyjścia dla takiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego była obszerna dokumentacja powypadkowa przedstawiona przez strony postępowania, ale także akta osobowe poszkodowanej w wypadku z dnia 26 stycznia 2011 r. N. P. oraz dokumentacja orzeczniczo-lekarska ZUS dotycząca tej pracownicy, którą Sąd orzekający w sprawie zażądał na potrzeby niniejszego postępowania.

W świetle poczynionych ustaleń rację ma odwołujący wskazując na obecne stanowisko orzecznictwa, zgodnie z którym pracodawca ma sposobność aby w sytuacji nieprawidłowości zawartych w protokole powypadkowym, dokonać ich sprostowania, tak aby były one zgodne ze stanem faktycznym (por. uzasadnienie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2016 r., I PK 270/15, LEX nr 2172437).

Jak to podkreślono w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2017 r., III AUa 326/17, Legalis numer 1712852 takie działanie pracodawcy wydaje się być całkowicie zasadne na tle definicji ciężkiego wypadku zawartej w art. 3 ust. 5, która akcentuje przede wszystkim następstwa chorobowe wypadku przy pracy, których ocena dokonana przez pracodawcę wyłącznie w bardzo krótkim odstępie czasu od wystąpienia zdarzenia do dnia sporządzenia protokołu wypadkowego, może być nieprawidłowa.

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko judykatury w tym zakresie.

Niezależnie od tego zdaniem Sądu dokumentacja zgromadzona w sprawie, zwłaszcza ta wytworzona na etapie procedury orzeczniczo-lekarskiej, w ramach której poszkodowana wystąpiła do ZUS o świadczenie rehabilitacyjne oraz o wypłatę jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu wypadku przy pracy na podstawie przepisów ustawy wypadkowej, **nie daje podstaw do przyjęcia, że powyższy wypadek przy pracy spełnia przesłanki wypadku ciężkiego o jakim mowa w art. 3 ust. 5.** Płatnik zasadnie zatem dokonał korekty protokołu powypadkowego z dnia 11 lutego 2011 r.

Jak wynika z akt ZUS poszkodowana wykorzystwała w całości 182 dni okresu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, a następnie świadczenie rehabilitacyjne z tego ubezpieczenia otrzymała na okres jednego miesiąca, to jest do dnia 25 sierpnia 2018 r., po czym po tej dacie odzyskała zdolność do pracy i powróciła do zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Jej proces leczenia zakończył się więc pozytywnie.

Nie bez znaczenia dla takiej oceny pozostaje fakt, że lekarz orzecznik opiniując stan zdrowia wnioskodawczyni w zakresie procentowego uszczerbku na zdrowiu w następstwie zaistniałego wypadku orzekł, że wynosi on 10%. **Powyższa opinia wskazuje na amputację urazową paliczka paznokciowego kciuka ręki prawej w związku z wypadkiem przy pracy, nie zaś na ciężkie uszkodzenie ciała,** takie jak: utrata wzroku, słuchu, mowy, zdolności rozrodczej lub inne uszkodzenie ciała albo rozstrój zdrowia, naruszające podstawowe funkcje organizmu, a także choroba nieuleczalna lub zagrażająca życiu, trwała choroba psychiczna, całkowita lub częściowa niezdolność do pracy w zawodzie albo trwałe, istotne zeszpecenie lub zniekształcenie ciała.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu Okręgowego korekta protokołu dokonana przez płatnika składek była uprawniona i trafna. W świetle zasad logiki, doświadczenia życiowego i poczynionych ustaleń brak było przesłanek aby omówiony wyżej wypadek przy pracy spełnił kryteria wynikające z treści art. 3 ust. 5, to jest wypadku ciężkiego. Odwołujący zasadnie więc sprostował protokół powypadkowy tak aby jego treść była zgodna ze stanem faktycznym, skoro zdarzenie z dnia 26 stycznia 2011 r. nie było ciężkim wypadkiem przy pracy.

Również podnoszona przez pozwanego okoliczność, że PIP nie kwestionował i nie zmienił pierwotnego protokołu wypadkowego, mimo przeprowadzonej kontroli u pracodawcy, nie przesądza o racji strony pozwanej, zwłaszcza że kontroli dokonano bezpośrednio po wypadku, gdy nie były znane ostateczne skutki wypadku.

Nie ulega wątpliwości, że ocena skutków wypadku może być przeprowadzona dopiero z perspektywy określonego czasu od tego zdarzenia – **np. po zakończonym procesie leczenia, zwieńczonym powrotem do zdrowia i dalszą kontynuacją zatrudnienia poszkodowanego. Wówczas istnieje mniejsze ryzyko, że pierwotnie dokonana ocena następstw wypadku jest błędna.**

Powyższa konstatacja znajduje potwierdzenie we wskazanym już wyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2016 r. W jego pisemnym uzasadnieniu Sąd ten stwierdził, że: podmiot, który sporządził protokół powypadkowy może we własnym zakresie zmienić lub dokonać korekt zawartych w protokole powypadkowym informacji niezgodnych ze stanem faktycznym, bezpodstawnych lub nieprawdziwych, które w szczególności mogą mieć istotne znaczenie z punktu widzenia rozmiaru obciążeń składkowych na pracownicze ubezpieczenia wypadkowe. Dokonując stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie pracodawca działa wyłącznie na własne ryzyko i odpowiedzialność, z możliwością zakwestionowania zmian lub ich zaskarżenia przez poszkodowanego pracownika, jeżeli ma w tym interes prawny, a także przez organy rentowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.” Sąd ten

zwrócił również uwagę, że niekiedy nie jest bowiem możliwe ostatecznie ustalenie cechy „ciężkości” każdego wypadku przy pracy, ponieważ czasami zdarzenie wypadkowe, które pierwotnie nie było ciężkie, może zostać w wymieniony sposób zakwalifikowane wskutek niekorzystnego przebiegu leczenia powypadkowego, a niekiedy wypadek przy pracy wstępnie oznaczony jako ciężki może utracić taki przymiot wskutek pomyślnego przebiegu leczenia lub rehabilitacji.

Dlatego też kierując się powyższym, Sąd Okręgowy z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. dokonał zmiany zaskarżonych decyzji ZUS z dnia 4 czerwca 2018 r. w ten sposób, że:

- zmienił decyzję nr (...) i stwierdził, iż w roku składkowym, obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. stopa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek (...) Sp. z o. o. wynosi 1,44 % podstawy jej wymiaru,

- zmienił decyzję nr (...) i stwierdził, iż w roku składkowym, obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2014 r. stopa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek (...) Sp. z o. o. wynosi 2,02 % podstawy jej wymiaru,

- zmienił zaskarżoną decyzję nr (...) i stwierdził, iż w roku składkowym, obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2015 r. stopa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek (...) Sp. z o. o. wynosi 1,77 % podstawy jej wymiaru.

Tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j Dz.U 2018.265).

/-/ SSO Beata Łożyńska-Motyka